

OBEŽNÍK

České katolické missie

Ročník VII

Paříž

Číslo 4

léto 1976

NEBUDEŠ KONAT ŽÁDNOU PRÁCI TY ANI TVŮJ SYN ...

Všichni si dnes naříkáme nad tím, jak jsme zavaleni, přetížení prací, takže nevíme, co dřív. Jistě to není lež, ale také v tom neschází snaha dodat si na ceně v očích cizích i vlastních. Je to takový zvláštní druh psychologického "JUDO", kterým bojujeme proti pocitům prázdnoty ve vlastním životě, který nám jaksi prokluzuje mezi prsty bez patřičné náplně. Nemáme na něj totiž dost času. Musíme pracovat - tolik, že nám nezbývá pokdy ani na nejnnutnější odpočinek! Nejde přitom zřejmě o nic nového, uvážíme-li, že už starým Židům musel odpočinek uložit pod trestem sám Pán Bůh! "Naštěstí", povzdychnul si kdosi: "nadělají toho už za těch šest dní - kdyby přidali ještě ten sedmý, bylo by to s nimi k nevydržení! Odkud se vlastně ten jejich sabat vzal, zůstává nevyjasněno. Jisté je, že to byl původně den k opravdovému "nicnedělání, bez jakýchkoliv náboženských či jiných povinností. A že platil pro všechny, dokonce i pro cizince, třebaže ti jsou Mojžíšem jmenováni až na posledním

místě, po tažném dobytku. Zřejmě už Mojžíš věděl své...!

Dnešní člověk si neumí pořádně odpočinout. Pracuje příliš mnoho a proto asi také tak špatně. Modlářskému kultu práce podléhají křesťané zrovna tak jako ateisté. Začalo to snad proslulou tézí o podílu práce na polidštění opice, pokračuje tvrzením, že práce je jediným zdrojem hodnot v našem světě a končívá to často tragickými karikaturami a la "Arbeit macht frei" nad vchody koncentráků.

Starý člověk, který už nepracuje, se jeví najednou mnohým a často i sám sobě jako zbytečný.

Mírou úcty k lidské činnosti se stala produktivita a ta z nás dělá štvance s diářem v kapse a hodinami v hlavě. Kde se ztratil ideál práce, naplňující a oblažující lidský život?

Pro samou úctu k práci, která "šlechtí člověka" se zapomenulo na neméně důležitou pravdu, kterou dost neomaleně připomíná lidový dodatek k uvedenému citátu; že totiž z ní přesto už leckterý kůň zoepeněl.

Bohu díky a chvála za sabat a za prázdniny! Jsou tu k tomu, abychom opravdu vyjeli z pracovních kolejí a nechali doma diář i budíka - a pokud možno také naše starosti. Odpočinek není jen právo. Je to také povinnost, vůči nám i těm okolo nás.

Kus pořádného odpočinku Vám všem přeje

Váš slušný
Zi

OPUSTIL NÁS NAVŽDY MSGRE PAROLEK

Stalo se tak ve čtvrtek 27. května 1976, v den Nanebevstoupení Páně, cestou autem z pouti do Lurd. Řeholní sestra dominikánka podlehla na chvíli únavě a nevolnosti a ztratila tak kontrolu nad vozidlem, které řídila. Msgre Parolek byl při smyku vymrštěn z karosérie tak nešťastně, že si přivodil smrtelné zranění na hlavě, kterému v několika minutách podlehl, přes urychlený převoz do nemocnice. Pohřben byl 31. května ve Fanjeaux, podle vlastního přání. Tam totiž působil v posledních měsících před svou smrtí. Obřadů se zúčastnilo na 400 osob a naši krajanskou obec při nich zastupovali pánové Máníček, Příkazský, Rehák a za Českou katolickou misií otec Kolář, který také za zesnulého sloužil zádušní mši sv. v sobotu 5. června v kostele St Germain l'Auxerrois.

Msgre Parolek oslavil právě v předvečer své smrti své narozeniny: bylo mu teprve 62 let.

Narodil se 26. května 1914 v Okrouhlé u Boskovic na Drahanské vysočině. Po kněžských studiích a svěcení v Brně působil během druhé světové války nejdříve v Brtnici na Českomoravské vysočině. Když se Němci chystali odvést všechny muže jako rukojmí za jednoho jejich vojáka, zastřeleného z lovecké pušky, byl to právě mladý kaplan Parolek, kterému se podařilo dosáhnout smíru přímým vyjednáváním s velitelem jednotky: vesničané odevzdali všechny zbraně a Němci upustili od trestních sankcí. Po válce působil na Znojemsku a když byl na něj vydán zatykač, dostalo se mu varování a rady k útěku od samého starosty místa. Tak se páter Parolek dostal přes Rakousko a Francii do Španělska, kde pak působil několik let na madridském předměstí. Do Fontainebleau ve Francii se dostal začátkem šedesátých let, jako profesor latiny a španělštiny ve škole St Aspais. Brzy nato k tomu přibyla celá finanční agenda ústavu a zanedlouho potom ještě i o základní školu St Louis. Když odešel do důchodu otec Pavelka, nezbylo, než převzít ještě i zodpovědnost za Českou katolickou misií v Paříži.

Tato mnohostranná činnost mu přinesla obdiv a velkou

popularitu, zvláště ve Fontainebleau a okolí, ale také mnoho starostí i třenic na pracovišti.

Zdá se, že Monsignore velmi trpěl svým údělem exulanta a když ztratil v krátkém časovém rozmezí matku a bratra, které nemohl doprovodit ani na jejich poslední cestě, stal se zasmušilým a apatickým, k velkému údivu přátel, kteří ho znali jako veselého a společenského člověka.

Monsignorského titulu se otci Parolkovi dostalo krátce po soukromé návštěvě kardinála Berana v Paříži, kterou v červnu 1965 organizoval. To ovšem nijak nemohlo zabránit narůstající únavě, ke které pak přibýly i vážné zdravotní těžkosti. Výsledkem byl odjezd na nutné léčení do Grasse k sestřám dominikánkám. Jim a jejich škole zůstal otec Parolek věrný i při jejich stěhování do Fanjeaux, vlastně kolébky dominikánského řádu, neboť zde v době válek s Katary a Albigenskými žil sv. Dominik, než pak v Toulouse založil svůj řád.

Msgre Parolek bydlel na malém návrší, poněkud stranou vesnice, ve které byl od samého počátku velmi oblíben - sestrami stejně jako dětmi a dospělými ve vesnici. Svědčí o tom nejen účast na pohřbu a jednotlivé proslovy místních představitelů, ale také náhodné rozhovory, ke kterým jsme během našeho krátkého pobytu měli příležitost. Fanjeaux, takřka už na úpatí Pyrenejí, mu ostatně velmi připomínalo jeho rodné Draňansko a proto si také výslovně přál, aby ho zde jednou pohřbili. Nikdo se ovšem nenadál, že k tomu dojde už tak brzy!

J.P.

Upozorňujeme už nyní, že k prvnímu výročí pohřbu uspořádají naše krajské organizace v Paříži zájezd do Fanjeaux, spojený s návštěvou ještě dalších míst, podle volby účastníků. Pamatujte na to už dnes, aby vám pak nescházel čas nebo nezbytné prostředky!

Zajímavosti z domova i ze světa

Za *Msgr. Parolka*, který zahynul tragicky při autonehodě blízko Toulouse, byly slouženy zádušní mše sv. v Paříži, Darney a Mnichově.

V *Königsteinu* u Frankfurtu pořádá Naardenské hnutí Celosexilový Kongres Komenského ve dnech 9.-11., spojený s tradičním setkáním Naardenského hnutí.

Ve *Filadelfii*, na mezinárodním eucharistickém kongresu, bude zastoupen také náš národ. Otec biskup Mořkovský bude sloužit pontifikální mši svatou v tamějšír kostele sv. Petra v sobotu 7. srpna ráno v 10.30 hod. Krajanskou účast na eucharistickém kongresu organizuje komité v čele s prof. Dr. Ludvíkem Němcem.

V *Londýně* šťastně dokončili přestavbu budovy *Velehradu*. Slavnostního předání do dalšího užívání se o svátku sv. Jana Nepomuckého zúčastnili početní představitelé anglického i našeho českého katolického exilového života.

Do semináře v *Litoměřicích*, jediného kněžského učiliště pro celé Čechy a Moravu, smějí v příštím školním roce přijmout jen celkem 15 studentů, tj po dvou za každou ze sedmi diecézí a jednoho za těšínskou apoštolskou administraturu. Kdyby všichni přijatí kandidáti došli až ke kněžskému svěcení, nestačí tento počet ani zdaleka nahradit přirozený úbytek kněží početnými úmrtími.

Podle *KNA, německé katolické viskové agentury*, byla v r. 1972 v ČSR tajně provedena anketa, podle níž se jen 14,1% dotázaných občanů hlásí k ateizmu. Přes 70% dotázaných věří v Boha.

Papež Pavel VI vykonal na náměstí před bazilikou sv. Petra a Pavla osobně obřady blahorečení Leopolda Božidara Mandice, původem z městečka Herceg Novi v Boce Kotorské (1866 - 1942), neúnavného kazatele a zpovědníka v klášteřích Dalmácie a Benátska. Obřadů se zúčastnilo 3500 krojovaných poutníků z Jugoslávie, na dvacet biskupů spolu s dalšími početnými poutníky z celého světa.

Dvě zájmové skupiny, pracující pod vedením otce Petra, uzavřely svůj pracovní rok.

Katechismus pro děti vedl k sestavení programu o dějinách vyvoleného národa od pobytu v Egyptě až po Davidovo království. Jedná se o děti ručně kreslené diapozitivy - viz náš program!

Biblický kroužek pro dospělé probírá evangelium podle sv. Jana a zastavil se před prázdninami uprostřed páté kapitoly. První setkání po prázdninách bude věnováno pojmu *Království (Boží, Nebeské)* v Novém zákoně, se zvláštním přihlédnutím k evangeliu podle sv. Jana. Obě skupiny pracují samozřejmě česky a jsou nejen příležitostí k prohloubení pohledu na křesťanskou víru, ale také ke vzájemnému setkání a dialogu o jiných, než jen každodenních otázkách.

V červenci, srpnu a září si připomínáme

- 16.7.1969 odstartovala z Kennedyho mysu první lidská výprava na měsíc
- 17.7.1936 začala v Maroku španělská občanská válka
- 18.7.1464 byla v Dieppe podepsána nejstarší česko-francouzská smlouva o přátelství
- 20.7.1945 zemřel francouzský básník Paul Valéry
- 21.7.1880 se narodil Milan Rastislav Štefánik
- 22.7.1882 se narodil zakladatel moderní genetiky, Georg J. Mendel
- 26.7.1856 se narodil G.B. Shaw
- 26.7.1895 se narodil významný český politik H. Ripka
- 29.7.1793 se narodil básník Ján Kollár
- 29.7.1856 zemřel novinář K. Havlíček-Borovský
- 5.8.1880 zemřel malíř Quido Mánes
- 8.8.1884 zemřel tragicky zakladatel Sokola, M. Tyrš
- 12.8.1928 zemřel v Ostravě skladatel Leoš Janáček
- 20.8.1968 překročila vojska "Varšavské pětky" hranice Československa
- 21.8.1915 zemřel Karel Myslбек

- 22.8.1891 zemřel Jan Neruda
 23.8.1851 se narodil v Hronově Alois Jirásek
 1.9.1939 začala druhá světová válka
 3.9.1948 zemřel v Sezimově Ústí prezident E. Beneš
 9.9.1892 se narodil malíř a grafik Vojtěch Sedláček
 10.9.1919 byla v St-Germain-en-Laye podepsána mírová smlouva s Rakouskem
 11.9.1971 zemřel v Moskvě N.S. Chruščev
 14.9.1937 zemřel první prezident ČSR, T.G. Masaryk
 25.9.1906 se narodil hudební skladatel Jaroslav Ježek
 30.9.1938 byl v Mnichově podepsán zástupci čtyř mocností proslulý "mnichovský diktát", kterým bylo rozhodnuto o Československu bez Československa

-X-X-X-X-X-X-X-X-

ČETLI JSME KNIHU

(Alan Levy, *Pražské přehledy*; vydáno v 68 PUBLISHERS, box 695, Postal Station "A", Toronto/Ont M5W 1G2)

"Proč jste sem přijeli?"

Odpovědi, které dávali Ukrajinci, byly neuvěřitelné a průzračně upřímné: "Mysleli jsme, že jsme na manévrech. Neměli jsme ani potuchy, že jedeme do Prahy." Někteří z nich, z Oděsy a od Černého moře, si pořád ještě nebyli jisti, kde vlastně jsou. Jiní v životě neslyšeli o Dubčekovi. Několik jich bylo přesvědčeno, že jsou v "nacistickém Německu". A jakto, že všichni Němci tu mluví česky a rusky?" - "No, náš velitel říká, že Němec se pozná podle dvou věcí. Všichni jsou pěkně oblečení a mluví třemi nebo čtyřmi jazyky."

Když jsem to slyšel, napadlo mě, abych schoval svého anglického průvodce a vydával se za dobrého Němce jako všichni ostatní Češi. Ale právě v tu chvíli spatřil mne mou knížku bystrý sovětský desátník, který seskočil s tanku a k mým velikým rozpakům mne objal jako starého přítele. Jakživ snad nebyl nikdo tak rád, že mne vidí. "Já málo ne mluvím anglicky," oznámil mi. "O tuto chvíličku vy jste první Angličan, kterého vždy vidím. Vy jste Angličan? Australian?" Když jsem váhal, pochopil,

že se mu podařil nějaký vzácný úlovek, odstoupil a dobře si mne prohlédl. "Kanaďan?"

"Američan," řekl jsem ostýchavě. "Americký turista". Plácl mě po zádech a potřásl mi rukou. "Vy jste můj první Američan. Až do teď já jsem zklamaný, protože mi slibovali hodně."

"Hodně Američanů?"

"Mi říkali, že když nechci jet, že budeme bojovat s americké zvláštní oddíly a revanšistický německý wehrmacht. Když budeme mít zajatec, budu já vyslýchat. Ale vy nejste voják?"

"Rozhodně ne," odpověděl jsem. "Americký turista. Byl jsem v Moskvě a v Leningradě a doufám ..."

"Přijedte do Charkova!" zvolal. To je lepší město než Moskva, Leningrad, Kyjev a Praha dohromady". Pak mi ukázal fotografii nikoli Charkova, ale dívky, kterou nechal doma.

Třebaže asi na dovolenou do Charkova nepojedete a do Prahy většinou asi také ne, abyste si závěrečné turzení mohli sami ověřit, bude se vám Levyho knížka o Praze určitě líbit! A pokud nechcete psát nakladatelství do Kanady, můžete si ji koupit přímo na adrese České katolické misie v Paříži.

PROF. J. KUBALÍK VZPOMÍNÁ ...

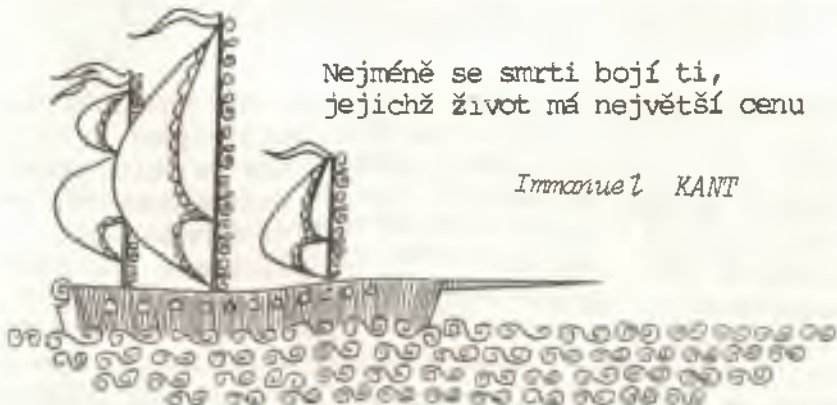
Bylo to druhou středu v měsíci listopadu 1945, kdy jsem provázel zesnulého Monsignora Zháněia, jenž tehdy byl vedoucím naší katolické misie ve Francii, ke kardinálu Suhardovi. Byli jsme vládně přijati v jeho

skromičké hovorně a zesnulý Monsignore Zháněl informoval kardinála o stavu naší katolické misie v Paříži a při té příležitosti mu předal vkladní knížku se svými celoživotními úsporami na stavbu kostela sv. Cyrila a Metoděje v Paříži. Podobnou zprávu jsme s Mgr. Zhánělem podali také nunciovi. Pozdější papež nás pohostil kávou a zákusky a pak se mne zeptal, zda snad také nejsem z venkova. A když jsem přisvědčil, řekl mi se zájmem a s úsměvem: "Tak tedy jsme z jednoho sešského pytle. A kolik jste měli výměry hospodářství doma?" Když jsem mu odpověděl, dodal s povzdechem: "To my jsme neměli ani celých šest hektarů, a bylo nás tolik dětí. Ale měli jsme se rádi a byli jsme, díky Bohu, spokojeni."

Nuncius chodil po Paříži často pěšky v černé klerice a se širákem na hlavě, jako prostý pařížský abbé. A tak se jednou setkali u výtahu v obchodním domě "Au Bon Marché" nuncius a rabín. Rabín nuncia uctivě pozdraví a dává mu přednost. Vysoký církevní hodnostář tuto poctu s úsměvem odmítá a říká: "Nejdříve vy, pane rabíne! Napřed byl Starý zákon, pak teprve přišel Nový."

(z Cyrilometodějského kalendáře 1975)

Od smrti "dobrého papeže Jana" uplynulo 3. června 13 let

Nejméně se smrti bojí ti,
jejichž život má největší cenu

Immanuel KANT

Ranní modlitba papeže Jana XXIII

Nebeský Otče! Vzdávám ti díky, že jsem se po odpočinku opět probudil, což je tvým darem. Celý následující den chci vše konat tak, jak to konal tvůj jednorozený Syn když chodil po zemi a všude dobře činil. Každého člověka, kterého potkám, ty mi posíláš, abych v něm viděl bratra. Nechť se v mých slovech a činech projevuje vůči každému Kristova láska.

Nechť nikdo ode mne neodejde, aniž bych mu řekl aspoň dobré slovo.

Nechť se umím vžívat do situace druhých a zapomínám na sebe. Nechť nikdy nejsem nepřívětivý, urážlivý, ale příjemně srdečný. Nechť je ve mně aspoň jiskra humoru, kterého je tolik zapotřebí.

K tomu všemu prosím o pomáhající milost Ducha svatého. A dovol mi, abych každého, byť i jen maličko, přiblížil ke tvému Synu skrze Pannu Marii. AMEN.

Rytířské špitální řády v Čechách a ve světě
(Z přednášky pana Dr. Kinského)

Málokdo z našich krajanů ve Francii zná pohnutou historii špitálních řádů v Čechách, stejně jako je málo těch kdo vědí, že právě v Paříži, kde je celořádové vedení špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, se dnes nachází i řeské Velkopřevorství tohoto řádu. Známější jsou snad Maltézští rytíři, kteří jsou také rozšířenější. Jejich české Velkopřevorství sídlí ve Vídni, kde jsou jejich služby využívány ve značné míře, podobně jako v Německé Spolkové Republice, kde existuje rozsáhlá síť jejich vlastních stanic zdravotní pomoci na všech úrovních.

Řád Lazaristů vznikl, stejně jako mnoho jiných rytířských řádů, v době křížáckých válek v Jeruzalémě (1120). Věnoval se nejříve ochraně poutníků a péči o malomocné, s rostoucím tlakem islámu pak ale také stále více obraně křesťanských pozic na Blízkém Východě.

Původně mohl být představeným jen rytíř, který byl sám nakažen malomocenstvím. Po vytačení řádu ze Sýrie v r. 1253 papež Inocenc IV tuto klauzuli zrušil a Inocenc VIII přiměl Lazaristy ke splynutí s Johanity. Tím začalo pohnuté období dějin řádu, bojujícího o samostatnou existenci, což se dařilo zejména ve Francii.

V Čechách vlastnil řád kostel a špitál v Praze a v Kutné Hoře. V novější době získal řád charakter ekumenický, na rozdíl např. od řádu Maltézského, který zůstal čistě katolický.

Nově vzniklý československý stát - na rozdíl od některých jiných evropských zemí - nikdy žádný rytířský řád neuznal jakožto politicky suverénní celek, uznal však některé a s nimi i Lazaristy, jako řád církevní, přes jisté podstatné rozdíly v charakteru těchto organizací.

Posledním veřejným aktem rytířských řádů v Československu byl doprovodný průvod pro kardinála Verdier při příležitosti Eucharistického kongresu v Praze v r. 1936, který byl zároveň poslední manifestací jednoty mladého státu, neboť se ho *společně* zúčastnily všechny národnostní složky - naposledy předtím, než se ocitly na té i oné straně front, rozdělujících Evropu a její národy v letech 1938 - 1945.

Panu Dr. Kinskému, ale také panu prof. Šnejdárkovi (česko-francouzské vztahy za II. světové války) a panu Příkazskému (In memoriam Msgr. Parolek) srdečně děkujeme za jejich zajímavé přednášky a námahu, spojenou s jejich přípravou!

Všichni se už těšíme na další podobné akce!

NAŠE SBÍRKA

ohlášená v minulém čísle "Oběžníku" vynesla celkem

1.510,- franků

Z toho předal otec Petr Mile Annick na pojízdné křeslo	1.000,- franků
Communauté Étudiants domu, kde otec Petr bydlí, přidala	490,- franků
Se zbytkem ze sbírky, tj	<u>510,- franků</u>
to dává znovu sumu	1.000,- franků

Tento obnos byl použit pro pomoc při opravě kostela a fary v jedné farnosti v českém severním pohraničí.

Není pochyby o tom, že jedním ze znaků křesťanské lásky je účinná materiální pomoc tam, kde je toho zapotřebí. V tomto smyslu vzdává Česká katolická misie jménem obdarovaných i svým vlastním jménem upřímný dík všem, kdo přispěli - nejmenovaných dárců bylo celkem 29!

Jistě oni i ostatní, kterým to tentokrát nebylo možné, rádi pomohou i v budoucnu, když toho bude třeba!

-x-x-x-x-x-x-x-x-x-

Jezuita se otcovsky dohaduje se svým protestantským kolegou o věroučných rozdílech a přednostech své církve. Po vyčerpávající leč bezvýsledné kontroverzi řekne smířlivě: "Nechme neplodné hádky! Koneckonců sloužíme oba téměř Pánu - vy ovšem po svém, a já zas po jeho způsobu!"

ANTONÍN CHITTUSSI

(1847 - 1891)

Antonín Chittussi, jeden z velikánů českého malířství, se narodil 1.12.1847 v malém městečku Ronov nad Doubravou. Studoval na pražské Akademii, v Mnichově a pak ve Vídni. Do Prahy na Akademii se vrátil v r.1874, ale už v r. 1876, po Woltmannově aféře, z ní byl vyloučen. V tomtéž roce debutoval na výstavě Umělecké Besedy a v salónu Lehmannově.

Na jaře 1879 odejel studijně do Paříže. Krátce po návratu se pak v Praze uskutečnila jeho první souborná výstava.

Chittussi dlouho hledal svou uměleckou cestu ve figurální a žánrové kompozici, jak jej k tomu vedla jeho studia na pražské Akademii. Výsledek byl pro něj zklamáním a teprve pařížský pobyt znamenal obrat. Zde našel své skutečné vzory - studoval hlavně Daubignyho a Corota. Jeho malířský rukopis se uvolňoval a po návratu do Čech se dále uklidnil a barevně ztlumil. *Chittussi* se stal mistrem českého krajinářství, plenéru a citlivým malířem přírodní nálady.

Zemřel 1.5.1891 v Praze, takřka neznám. Teprve od jeho posmrtné výstavy v r. 1892 začalo jeho dílo pronikat na veřejnost a čeští malíři se k němu počali vracet jako ke svému učiteli.

Letos uplynulo od jeho úmrtí 85 let

Na "Oběžník" a Českou katolickou misií nám přispěli
(číslo poštovního konta viz na poslední straně dole)

Křížová
Příkazský

Louma
Vaníček

Prokšová
Anonym (2x)

Všem upřímné Pán Bůh zaplať!

Byl jsem stromem

a uviděl jsem tě
 jak jsi umírala
 s chmýřím ve vlasech
 v hluboké trávě
 skláněl jsem se
 nad tebou
 v koruně mi šuměl vítr
 a hnízdo si stavěli
 ptáci
 ležela jsi obklopena
 vůní smutku
 jen motýl se v letu
 zastavil na tvých
 rtech
 pohnula jsi jimi
 a on spěšně odletl
 přicházela jsi umírat
 každý den
 uléhala na stejné místo
 stále sama
 snad jsi čekala
 až k tobě
 promluví
 nemohl jsem
 jen za horkého dne
 jsem na tebe
 spouštěl své listy
 až jednou jsi se rozběhla
 a zoufale objala
 můj kmen

cítil jsem slzy
stékající po mé
rozpraskané kůře
pohládl jsem tě větvemi
zasypal květy
přitiskla jsi se ke mně
hluboce vzdychla
a odběhla
s rozevlátými vlasy
čekám až se vrátíš
skrývám pro tebe
píseň ve větvích
a teskně hledím na místo
kde jsi umírala

Náš program:

Po dobu prázdnin se bohoslužby nekonají.
K první mši svaté česky se sejdeme až třetí sobotu v září, tj. dne 18. září v 17.30 hod jako obvykle v kostele St Germain l'Auxerrois, 2, Place du Louvre, Paris 1er.
Od 17.00 hod příležitost ke sv. zpovědi česky. Potom už budeme pokračovat pravidelně, tj.

18. září v 17.30 hod
2. října "
16. října "

Po mši sv. pravidelná setkání v přilehlém sále

Při prvním setkání si vyměníme své prázdninové dojmy a zároveň si promluvíme o nejbližší budoucnosti České katolické misie v Paříži

Na říjen připravujeme zvukový barevný film o svěcení otce Koláře před rokem v Ellwangen a večer diapozitivů, nakreslených českými dětmi v hodinách katechizmu během uplynulého roku.

J. Bellermann (1754 - 1842), ředitel známého berlínského gymnázia, uzavřel svou modlitbu při poslední pobožnosti před prázdninami těmito slovy:

"A nyní, milý Bože, žehnej nám, prosím, a přiveď nás zase zpět ve zdraví po prázdninách, to jest v úterý 6. srpna přesně v 8 hodin!

Příští číslo OBEŽNIKA vyjde koncem října

"OBEŽNÍK - Circulaire", bulletin de la Mission Catholique Tchèque.

Périodique paraissant 6 fois par an (abonnement 10,-ff)

Editeur responsable: Mgr. H. Parolek, P. Petr Kolář

35, rue de Sevres, 75006 P a r i s , tél. 544-58-91, CCP 201 38 63 Paris